

Denne søgbare PDF-fil er downloadet fra min personlige hjemmeside www.ronlev.dk.

Det er tilladt at dele PDF-filen med andre, da der ikke er ophavsret til titlen.

Besøg www.ronlev.dk. Måske er der andre af mine flere tusinde artikler og scannede bøger, der har interesse.

Mange venlige hilsener

Claus Rønlev

Provst **Ove Th. N. Krarup.**

1799—1862.

Særskilt Aftryk af Tidsskrift for Landøkonomi, 10de Bind.

Danmarks Agerbrug har lidt et smerteligt Tab; en af de Mænd, der i Gjerning, Skrift og Tale arbejdede meest paa dets Udvikling er uventet revent bort og vil efterlade et Savn, som i dette Øieblik ikke kan erstattes.

Endstjøndt fremrykket i Alder udviklede han en sjelden Virksomhed, og fulgte med ungdommelig Iver og Interesse enhver Sag, hvorved Agerbruget kunde fremmes, lige til de sidste Dage af hans Liv. Hans Død kom derfor hans Venner aldeles uventet, da han om end svag af Helbred var i Besiddelse af en indre Energi, der lod dem haabe, at Landens Kraft endnu i mange Aar skulde kunne beherske det sygelige Legeme. Han blev misforstaaet af Mange, og det er derfor kun en Taknemmeligheds og Kjærligheds Gjæld vi afbetale, naar vi i de efterfølgende Linier ville stræbe efter at stille hans Virksomhed i det rette Lys, om vi end efter dette Tidsskrifts Natur nærmest maae indskrænke os til at betragte den landoekonomiske Side deraf.

De Thomas Nicolai Krarup var født den 19de Decbr. 1799 i Aale Præstegaard ved Horsens. Han stammer fra en ihvst Familie; hans Oldefader Christian Krarup var Eier af Gaarden Deibjerglund imellem Varde og Ringkjøbing og er nærmest at betragte som Stamfader for den nu vidtudbredte

Krarupste Slægt. Efter et Familiefagn skal den egentlige Stamfader have været en — formodentlig slyngst — Bøndekarl, der i Slutningen af det 16de Aarhundrede, rimeligviis ved den skotst-engliske Konge Jakob den 4des Giftermaal med Frederik den Andens Datter Anna, som Soldat kom til Skotland, giftede sig der med en ung velhavende Pige, og vendte efter hendes Død med en betydelig Formue tilbage til Fædrelandet. — Kun 7 Aar gammel kom Ove Krarup i Huset hos sin Faders Farbroder Professor og Rector Thure Krarup, og vedblev efter dennes Død 1808 at boe hos hans efterladte Enke indtil han 1818 demitteredes fra Aarhuus Skole og blev Student med bedste Charakter. Under temmelig trykkende Forhold arbejdede han nu videre ved Universitetet, og underkastede sig i October 1823 den theologiske Embedsexamen med Characteren laudabilis, hvorefter han begav sig tilbage til Jylland.

Hans Fader Consistorialassessor, Ridder Christen Nielsen Krarup var dengang Præst i Bivild og Veilby Sogne ved Aarhuus, og levede her et virksomt og opoffrende Liv for sin Menighed; men en længere Svagheit havde dengang formindsket hans Kræfter, saa at Sønnen overtog endeel af hans Forretninger samtibidig med at han var Huuslærer paa Røvenholm. Allerede den 2den Marts 1825 blev han imidlertid kaldet til Sognepræst i Naur og Siir ved Holstebro, i Udkanten af den store jydskke Heide. Paa den nærliggende gamle bekjendte Herregaard Nørre Vosborg fandt han i afdøde Kammerraad Niels Rjær Tangs yngste Datter Susanne Mathilde den Hustru, der i 36 Aars Ægteskab trofast stod ved hans Side i gode og onde Dage, gjorde ham Livets Solskin dobbelt blidt og bar Modgangens halve Byrde. Det unge Ægtepars kraftige Virksomhed og uførtroedne Arbeide begyndte snart at forandre Naur Præstegaard i enhver Henseende; de lave og smaa Bærelser bleve vel uforandrede, men den store øde „Raalgaard“ blev inden kort Tid forandret til en venlig Have, og den skarpe, fletbyrkede Mark blev ligeledes og i Særdeleshed Gjenstand for den kraftigste og omhyggeligste Behandling saa at Præste-

gaarden paa den brune Hede snart blev en Mønstergaard for hele Omegnen. I Halds Beskrivelse af Ringkjøbing Amt (1833) finde vi ogsaa allerede den unge Præstemand nævnet som en af Egnens bedste Agerbrugere; „han bruger“ hedder det „et godt Tædskifte med Kartofler og andre rensende Frugter, og anvender forbedrede Agerdyrkningsredskaber.“

Med hvor stærke Vaand end Krarup ved sin Virksomhed og Menighedens Kjærlighed var knyttet til Naur, gjorde Børneflokkens hurtig stigende Antal det dog til en Nødvendighed for ham at søge Forslyttelse til et større Kald. Dette blev ham ogsaa til Deel, da han den 26de Septbr. 1837 blev kaldet til sin Hustrues Fødeegn, det venlige og af en vesterjydsk Egn at være usædvanligt smukke Ulsborg. Om der end ikke her som i Naur maatte begyndes fra aldeles bar Bund, stod der dog meget tilbage at udrette. Den nylig anlagte Have maatte beslyttes ved Læbelter, forbedres ved Frugttræer og forstjønnes ved Anlæg; de sumpede Steder paa Marken maatte udtørres, de sandede og grusede bringes under Dyrkning, Engen blev overrislet, Agerjorden merglet, og hans 14aarige Ophold paa Stedet gjorde det til noget ganske andet end da han overtog Embedet.

Opholdet i Ulsborg faldt i Krarups bedste Mænddomskaar, og det er ogsaa i denne Tid at hans vigtigste offentlige Virksomhed ligger. Hans Dydighed, Kundskaber, Arbeidsomhed, hans store Interesse for Alt hvad der kunde tjene til Fædrelandets Gavn og fremfor Alt hans redelige, uegennyttige og opoffrende Character maatte gjøre ham velstiftet til offentlige Hverv. Allerede 1831 var han bleven Tiendecommissair og den 27de Decbr. 1846 udnævntes han til Provst for Ulsborg, Båndfuld og Skodborg Herreder; den 13de Octbr. samme Aar havde Kongen hædret ham ved at gjøre ham til Ridder af Dannebrog. Ved hans Medborgeres Tillid valgtes han til Formand for Holstebro landoekonomiske Selskab, Medlem af Ringkjøbing Amtsråd, Medlem af Holstebro Sparckasse, Formand for en stor og udbredt Læseforening og mange andre

Tillidsposter. Hans Virksomhed i disse ville vi nedenunder faae Veilighed til nærmere at omtale.

Da Alt, hvad han tog sig for, blev besørget med samme Samvittighedsfuldhed, er det indlysende, at Arbeidet bestandig maatte voxe, og snart blive altfor byrdefuldt for hans Kræfter. Hvor meget end derfor hans Venner maatte beklage at skulle stilles fra ham, kunde de ogsaa af denne Grund ikke andet end lykønske ham, da hans Ansøgning om det mere indbringende Embede Flødstrup og Ullerslev Pastorat ved Kjørteminde blev bevilget den 27de Februar 1852. Hans nye Menigheds Kjærlighed blev ham snart til Deel i ligesaa rigeligt Maal som de tidligere, men ogsaa i Henseende til travl Virksomhed blev hans nye Stilling kun en Fortsættelse af de foregaaende. Deels tillod hans store Arbeidsiver ham ikke at hengive sig til den Rolighed, Alderen ellers synes at fordrø, deels behøvedes en overordentlig Kraftanstrengelse for at bringe Præstegaarden ud af den forsømte Tilstand, hvori den befandt sig. De tildeels faldbærdige Bygninger bleve for største Deelen erstattede ved nye, solide og hensigtsvarende, og de under en lang Forpagtning udpiinte og slet drevne Torde maatte ved bethdelig Anstrengelse og Bekostninger bringes i en tidsvarende Kultur og bleve i Løbet af faa Aar merglede, medens tillige en ny Besætning anstiftedes af fortrinlige vestjydske Køer.

Dog herved kunde Krarup ikke blive staaende. Efter engelsk Mønster og med Bistand af sin nu afdøde Søn, Lieutenant og Landinspecteur Christian Krarup, anlagde han 1857 og 58, samtidig med at Drainingen blev gennemført, sit bekjendte Vandingsanlæg, hvoraf han har givet en Beskrivelse i „Bemærkninger om vort danske Agerbrug“ S. 58-62. Det var et Arbeide, der krævede de mest storartede Opoffrelser og rammedes af gjentagne haarde Uheld, men dog tabte han ingeninde enten Mod eller Haab. Lige til sin sidste Tid vedblev han stadig lige ivrig og lige begejstret at tale og virke for det danske Landbrugs Fremme. Det var hans Livs Formaal

at levere Landmanden et Exempel, for at hans Fædreland og-
 saa med Hensyn til sin vigtigste Erhvervskilde værdig kunde
 hævde sin Plads, og han blev trods al Modgang og alle
 Skuffelser sit Formaal tro til Enden, glædende sig ved ethvert
 Vidnesbyrd om, at hans Virksomhed fulgtes med Interesse.
 Man kunde vanskeligt berede ham nogen større Glæde end ved
 at bese hans Agerbrug, hvorved han altid var en forekommende
 Cicerone, berebt til at meddele enhver mulig Oplysning.
 Herom kunne de Mangfoldige aflægge Vidnesbyrd, der enkelt-
 viis eller i Selskaber besøgte den venlige og hyggelige Fløds-
 trup Præstegaard for at bese Vandværket. Endnu kun omtrent en
 Uge før sin Død havde han den Glæde, at modtage et Besøg
 af 50 Landmænd fra det vestlige Holland.

Ligesom det overhovedet laae i hans hele Virksomhed ved
 Forsøg at finde det Rette, saaledes var det navnlig med Hen-
 syn til Kunstgjøbningen at han ufortrødent anvendte dette
 Princip. Det var interessant at følge med ham, naar han
 spændt og opmærksom betragtede de forskjellige Forsøgspletter,
 der i et større Antal end det egentlig var smukt befaadt sig
 rundt om paa Havens Plainer. Med Liv og Lyst udviklede
 han da sine Erfaringer med Hensyn til de forskjellige Gjøb-
 ningsarter, deres Virkninger paa den ene og den anden Slags
 Jord, under disse og hine Forhold, deres Rentabilitet, deres
 Betydning for denne eller hiin Kornart o. l. Al den Tid,
 hans vidtløftige Embede og hans Studeringer levne ham,
 tilbragte han gjerne i Marken med at undersøge og sammen-
 ligne, ligesom han naturligviis passede paa ved Folkenes
 Arbeide, at Alt skete til rette Tid og navnlig at saavidt muligt
 Intet blev for sildigt besørget.

Hans udbredte praktiske Virksomhed under Opholdet i
 Ulfborg forhindrede ham i at fortsætte den literaire Virksomhed,
 han allerede havde begyndt i Raur ved nogle Bidrag til det
 af hans Broder N. B. Krarup redigerede „Ugeblad for den
 danske Bonde“. I Flødstrup begyndte han derimod atter at
 optage den afbrudte Traad ved endeel Artikler i „Ugeskrift for

Landmænd" og endelig ved sin første og eneste Bog: „Bemærkninger om vort danske Agerbrug, Kbhvn. 1861", der fremkaldte en livlig Polemik. Det Ugeblad, han havde bestemt at udgive under Navn af „Den danske Bonde", udkom aldrig, da han døde 12 Dage før det første Nummer skulde udkomme.

Det var den 19de Juni 1862 at hans virksomme Liv afbrødes, og den paafølgende 27de Juni stædedes hans Støv til Jorden. Et meget stort Liigsfølge bevidnede ved sin Nærværelse den Afbøde sin Agtelse, og i de 5 Liigtaler udtaltes den Kjærlighed, han havde forstaaet at indgyde sin Omgivelse. Uagtet tunge Sorger vare gaaede over hans Hoved i de sidste Aar, navnlig ved Tabet af hans to ældste Sønner, bevarede han dog til det sidste det samme elskelige Sind, vi ovenfor have forsøgt at skildre, og som foranledigede en af Landets meest anseete og fortjente Geistlige til ved Graven i nogle Afstedord fra den Afbødes Embedsbrødre at sige: „Han var den Bedste af os Alle."

Til denne Oversigt over Provst Krarups Liv, hvortil vi væsentligt have benyttet nogle Optegnelser fra en af hans Nærmeste, skulle vi endnu føie den følgende Skildring af ham fra en Mand, der i endeel Aar arbejdede sammen med ham, medens han boede i Ulfborg.

„Krarup var Præst i Ulfborg da jeg i 1843 kom til Ringkjøbing Amt. Jeg lærte ham at kjende, deels ved hans Stilling som Formand i det landoekonomiske Selskab, deels lidt senere som Medlem af Amtsrådet. Hans Plads som Formand for det landoekonomiske Selskab udfyldte han til Fuldkommenhed. Under hele hans lange Styrelse var dette Selskabs Virksomhed meget stor og vare dets Møder meget interessante, hvilket aabenbart kom af den store Begavelse, som Krarup var i Besiddelse af. Som Medlem af Amtsrådet var han mindre paa sin Plads, da han holdt for lidt fast paa sin Mening. Kunde man ikke ad anden Veie faae ham fra en fattet Mening, saa behøvede man blot paa en eller anden Maade at slaae paa hans gode Hjertes eller Med-

lidenheds Streng. Mange vilde kalde dette og meget andet hos Krarup Svaghed, men jeg og enhver, som kjendte ham nøiere veed, at Grunden til denne Eftergivenhed egentlig var hans egen uhyre Betsedenhed. Han forudsatte alletider, at hans Contrapart, hvem det saa end maatte være, kunde have Ret. Foruden denne sjeldne Betsedenhed, havde Krarup en anden maastee endnu sjeldnere Egenstabs. Han var blottet for al Forfængelighed. Jeg har aldrig kjendt noget Menneſte, som var saa lidt forfængelig som han. Naar han talte om de Ting, der interesserede ham, som f. Ex. i sin Tid om Engvanding, eller nu senere om Vanding med Gjødningsvand, eller naar han glædede sig over, at hans Virksomhed i saadanne Retninger blev paastjønnet, saa var der i saadanne Dieblikke ikke noget Gran af Forfængelighed eller Selvfølelse hos ham, men hans Tanke var ligefrem den: „det er godt man gjør megen Stads af denne Ting, thi saa udbredes den til almindelig Nytte og Gavn.“ Hans Virksomhed som Landmand interesserede Læseren af det landoekonomiske Tidsskrift vistnok meest, men jeg haaber ogsaa, at idetmindste nogle ville glæde sig ved at høre, at Krarup ikke mindre var Præst end han var Landmand. Ja han var langt mere Præst, eller om man hellere vil det, kristelig Mand, end Landmand. Derfor maatte alletider de landoekonomiske Conversationer vige Pladsen, naar vi, som ofte var Tilfældet, kom ind i en religiøs Materie. Men heraf kom det ogsaa, at, skjøndt der jo vare nogle, som stillede paa hans Landbrugsvirksomhed og meente at han prædikede bedre over Kløver og Kartofler end over Christendom, saa nød han dog blandt Præstestanden, ja blandt den bedste Deel af denne, høi Agtelse og fuldkommen Respect som Præst og Provst. Naar jeg i denne Retning skal sige min Mening om ham, saa troer jeg ikke han var meget Theolog, men mere reen og bar Christen. Af denne hans fuldkomne Christelighed kom den Egenstabs hos ham, hvilken mange ville betragte som en ligefrem Feil, nemlig hans tilskyndende Retfindighed

med Hensyn til hans Formue. Han var saa aldeles gjennemtrængt af Guds Ord, at „Gud klæder Vlierne paa Marken“, saa han ligefrem antog det for en Synd, at undlade et eller andet almeennyttigt Foretagende af Hensyn til eget muligt Tab. Jeg har hørt den Dom om ham, at han vel var en stor Theoretiker, men en daarlig praktisk Landmand, og de Dømmende ere strax komne med det Argument: „Hvad troer De der kommer for virkelig Fordeel ud af hans Vandinger ved Flødstrup, troer De, der kommer Renter ud af de nedlagte Penge?“ Jeg svarede herpaa med den fuldeste Overbeviisning: „So! faaer Krarup Tid til at gennemføre sit Værk og faaer han Tid til at høste Frugten deraf, saa vil han faae store Renter af sine Penge.“ Denne Overbeviisning er støttet paa, at jeg kjendte ham meget mere som praktisk end som theoretisk Landmand. Hans Landbrug i Ulfborg var saa praktisk indrettet, saa det gav ham en meget stor Indtægt. Han havde der mange landoekonomiske Jern i Jlden, men der brændtes ingen for ham. Det Forunderlige i denne Retning var, at han saaledes kunde opdrage eller næsten inspirere sine Avlskarle, saa at de, selv naar han i hele Maaneder knap kom i Marken paa Grund af Provste- og andre Forretninger, holdt alt i Gang paa den meest fuldkomne, rationelle Maade. De troede ligefrem paa ham.

Hvad nu hans mere specielle Fortjenester af Landbruget angaaer, saa var han egentlig den første i den Egn af Landet, og jeg tør næsten sige i hele Landet, som gennemførte Riedfrugtdyrkning i det Større; jeg mener Dyrkning til Kreaturføde af Roer, Raal o. s. v. Jeg havde aldrig før seet saadanne Marker med Rodfrugter som hans i 1843. Dengang var der ingen anden i Amtet, som havde dem, nu er der ganske vist meget saa Bønder i Amtet, som ikke have mindst nogle Skjæpper Land med Rodfrugter i Marken. Denne Fremgang skyldes væsentligst Krarups Virksomhed. Omtrent i 1844 begyndte den store Interesse for Engvanding at udbrede sig. Krarup var som alletider ogsaa ved denne Sag første Mand paa Bladsen. Han anlagde ved Ulfborg Præstegaard et af de

smulkeste Enganlæg, som havde der i Egnen. Han var egentlig Hovedmanden med at faae et Actieselskab igang, hvorefter Hedeegaarden Søbygaard blev kjøbt, for sammesteds at gjøre et større Enganlæg. At Planen i pecuniair Henseende mislykkedes, var ikke Krarups Skyld, men hidrørte fra Forholdene, idet en saadan Gaard ikke kan drives fordeelagtig ved Forvalter. Den i og for sig fornuftige Idee, at bruge de store Strømme, som hidtil kun havde forvoldt Skade og Besværligheder, til Canaler og hermed i Forbindelse staaende storartede Engvandingsanlæg i Riighed med hvad der skeer i Belgien og Italien, undfangede først Krarup, og han i Forening med Amtmanden Grev Schulin bragte det ved Kong Christian den Ottendes store Interesse for denne Sag, dog til en Begyndelse, nemlig til at Stjerneaae's Opland blev nivelleret, hvoraf fremgik, at den i hele sit Løb dominerede et Areal af circa 20 Qvadratmile. I 1846 blev Krarup ved Kongens Besøg i Vesterjylland udnævnt til Ridder af Dannebrogen, hovedsagelig fordi Kongen anerkjendte hans store Fortjenester af Landbruget. Omtrent paa samme Tid deeltog han med en Deel andre i at fremme Hedeopdyrkning ved den paa Egnen brugelige Svelling eller lette Afbrænding af Tørveoverlaget. Han sagde spøgende engang til mig: „Vi tvinge Jorden ved Ild og Vand til at give noget af sig.“ Han havde idethele en stor Gave til, naar han saae en eller anden Fremtoning navnlig i landoekonomisk Retning, da at see hvad godt der var ved den og hvorledes den ialfald kunde forandres til noget godt. Som et Exempel herpaa skal jeg anføre, at han af Hedebondens meget almindelige Drift med en stadig Afvoerling af Spergel og Rug, for en Deel af sin Præstegaards Avling, som var meget let Jord, udsandt den meest hensigtsmæssige Drift med Spergel, deels til Høst deels til Redpløining, og saa Rug, hvilken Drift han fortsatte under hele sin Besiddelsestid og hvorved denne slette Jord ikke allene gav ganske frappant gode Afgrøder, men hvorved Jorden endog mærkelig forbedredes. Med Hensyn til Qvægavlen kan man ikke allene sige, at han var en sjelden

dygtig Opdrætter, men han var, hvad man ikke kunde sige om mange i den Egn, fuldkommen fordomsfri, saa at han kun saae paa hvad der var det Bedste, uden Hensyn til om det var jydsk eller andetstedsfra. Naar jeg nu hertil spør, at han i sit Familieforhold var den meest elskelige Mand, som jeg har truffet paa, saa troer jeg at kunne slutte med, at han idethale var en fuldkommen Hædermand."

Det var navnlig i de sidste Aar af Provst Krarups Liv at hans Landbrugsvirksomhed tiltrak sig almindelig Opmærksomhed, og den fortjener derfor en næriere Belysning.

Som det ovenfor er bemærket havde K. en sjelden Gave til at benytte det, han saae og læste, paa egne Forhold, og han var aldrig forlegen med at finde Hjælpemidler til Udførelsen. Han havde dertil det rette Blik paa det Væsentlige ved Agerbruget; Fodermarkerne omhyggelige Pleie, Dvægets rigelige Ernæring og den deraf følgende store Gjødningsproduktion vare altid hans Hovedformaal, Kornudbøttets Forøgelse vidste han var en naturlig Følge heraf, og hans ivrige anbefaling af Kunstgødning var altid at anvende den til Fodermarker og navnlig til Frembringelsen af frodigt Græs, Hovedsagen for ethvert veldrevet Agerbrug. Han var en meget praktisk Landmand, som forstod med smaa Midler at gennemføre meget, og han nød ogsaa som saadan almindelig Erkjendelse hos alle sine Naboer, der hyppig raadførte sig med ham, og søgte at anvende paa deres eget Agerbrug, hvad de saae hos ham. Theoretiker var han ikke og vilde heller ikke anses derfor, thi omendstjondt han læste endeel vare dog hans Indsigter i Naturvidenskaberne meget begrænsede.

Baade i Ulfborg og de første Aar i Flødstrup gav hans Landbrug ham vistnok et tilfredsstillende Overskud, om end Omkostningerne ved Driften vare større end de vilde have været hos en Landmand, hvis hele Opmærksomhed havde været henvendt paa at skaffe sig Indtægt af sit Landbrug, og som havde gjort færre Forsøg, og ikke med en saa rund Haand havde hjulpet Alle, som henvendte sig til ham.

Vandværkets Anlæg i Aarene 1857 og 58 henledte hele Landbostandens Opmærksomhed paa Flødstrup Præstegaard og Krarups landøkonomiske Virksomhed, men var ogsaa Aarsag i de mange Vansteligheder, hvormed Krarup navnlig i pecuniair Henseende havde at kjæmpe i de sidste Aar af sit Liv. Da Krarup ofte i denne Anledning har været underkastet en streng Bedømmelse, fortjener det en nøiere Undersøgelse, hvorvidt den er begrundet.

I Aaret 1856 begyndte Krarup at anvende fortyndet Gjødningsvand paa sine Græsmarker, hvilket han førte ud med en Vandvogn, og Virkningen heraf var overraskende. Da derfor hans næstældste Søn kom tilbage fra England, hvor han havde seet Gjødningsvandet anvendt i en stor Maalestok til at vande hele Gaardens Mark, og han tidligere af Erfaring kjendte Vandets store Virkning paa Enge, fattede Krarup den Plan, at bringe dette System til Anvendelse paa Flødstrup Præstegaard, og bragte den strax med den ham egne Energi til Udførelse. Dette var vistnok noget forhastet; thi deels var Sagen endnu for ny selv i England til at man kunde danne sig begrundet Mening om dens Rentabilitet, deels forstod Krarup ikke at vurdere de tekniske Vansteligheder, som Udførelsen maatte medføre, og endelig synes intet Sted mindre passende til en saadan kostbar og gjennemgribende Forandring end en Præstegaards Mark, hvis Bruger er indskrænket til at høste Nytte af Forbedringen alene for sin Levetid. Vistnok kom Staten ham redbon til Hjælp med et Laan paa 8000 Rd. til Vandværk og Draining, men heraf maatte betales 9 pCt. Renter og Afdrag; det Classenske Fideicommis laante ham 3000 Rd. rentefrit i nogle Aar, og Landhuusholdningsselskabet tilstod ham et Par Gange Hjælp til Indkjøb af Kunstgjødning, men disse Summer strakte langtfra ikke til og kom desuden for seent, og han maatte derfor ved private Laan søge at bringe Anlægget til Ende. Men Anlægget faldt under Pengekrisen, og de Steder, hvorfra han havde grundet Haab om at faae Laan, svigtede, han maatte derfor hjælpe sig med

Rjøbmandslaan til 6 pCt. og under Krisen til 8 pCt. Rente. Samtidig indtraf hans Søns langvarige Sygdom og Død, og de tre tørre Aar med stor Befkæbelse paa alle Afgrøder af Oldenborrelarver. Da Familien var stor (Krarup har haft 11 Børn) og Udgiften til Børnenes Dannelse just faldt haardest i denne Tid, og da Krarup, for som ærlig Mand ved sin Død at kunne betale Enhver sit, havde forsikkret sit Liv baade her hjemme og i England, og derfor betalte en Præmie af omtrent 1000 Rd. aarlig, saa vil man forstaae, hvorledes det umulig kunde undgaaes, at Krarup, som var gjeldfri da han kom til Fløbstrup, i sine sidste Aar maatte kjæmpe med bestandig Pengesforlegenhed.

Hvorvidt Vandværket, anvendt i sin fulde Kraft og med tilstrækkelig Tilstud af Kunstgjødning, vilde have bragt den Capital tilbage, som er anvendt paa dets Anlæg, er et Spørgsmaal, som ved Krarups Død desværre bliver ubesvaret. Vi have imidlertid den Tiltro til Krarups praktiske Evne og Indsigt, at hvis en længere Levetid havde været ham forundt, vilde det være lykkes ham paa Fløbstrup Præstegaards Lød at bringe Afgrøder frem, som vort Fædreland ikke andre Steder seer Mage til; allerede i Aar findes der efter en Naaboes Beretning 10 Tdr. Land med Græs, der ved Vanding og Brugen af Chilisalpeter er bragt til den frodigste Væxt, man hidtil har seet paa en Agermark; ogsaa den øvrige Afgrøde er meget lovende, ligesom Dvægbesætningen er fortrinlig holdt og meget indbringende, skjøndt hele Besætningen, bestaaende af 6 Heste og 30 Køer, fra først i Mai til først i Juli er holdt med Afgrøden af 7 Tdr. Land Græs og 2 Tdr. Land Sennep og Bikkehavre.

Endskjøndt vi erkjende, at det hæderlige Minde Provst Krarup efterlader er den bedste Arv, beklage vi dog dybt, at hans Familie faaer et saa ringe Udbytte af hans sjeldne Dytighed og store Virksomhed. Det store Savn, hans Nærmeste føle, dele de ikke alene med hans Venner, men med hele Landbostanden; baade ved sit Exempel og ved sine Afhand-

linger bragte han nyt Lys over mange vigtige Spørgsmaal, og et Liv i Discussionen, som tvang selv de Vigehlbige til at følge den med Interesse. Vel haabe vi, at den Bevægelse, han har fremkaldt, ikke vil døe med ham, og at mange frugtbare Spirer ville fremkomme af den Sæd, han har udsaaet, men vi maae dog slutte som vi begyndte, Danmarks Agerbrug har ved hans Død lidt et smerteligt Tab.

Dieles Dogtryfleri.